

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4880/2023
19.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Јелице Бојанић Керкез, Драгане Маринковић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Миљковић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Живановић адвокат из ..., ради поништаја уговора, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2635/22 од 12.10.2022. године, у седници одржаној 19.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2635/22 од 12.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2635/22 од 12.10.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2635/22 од 12.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Јагодини П 202/20 од 08.07.2022. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужила тражила да се поништи уговор о доживотном издржавању закључен 26.03.2018. године, између сада покојне ВВ бивше из ... као примаоца издржавања и туженог као даваоца издржавања, потврђен од стране јавног бележника под бројем ОПУ.бр. 218/18 од 26.03.2018. године и обавезана тужила да на име трошкова поступка исплати туженом износ од 133.900,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужени је одговору на ревизију предложио да се иста одбаци као недозвољена и тражио трошкове поступка за састав одговора на ревизију и судске таксе.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

Тужиља је у овом спору тражила да се поништи уговор о доживотном издржавању који је 26.03.2018. године закључен између сада покојне ВВ (умрле ...2019. године) као примаоца издржавања и туженог као даваоца издржавања, оверен истог дана од стране Јавног бележника. У поднетој тужби и током поступка тужиља је тврдила да је оспореним уговором прималац издржавања располагала заједничком неподељеном имовином стеченом у породичној заједници; да је уговором нарушено начело једнаке вредности узајамних давања уговорних страна; да је прималац издржавања у време закључења уговора била у позном животном добу (рођена 1928. године) и лошег здравственог стања - боловала је од деменције, што доводи у сумњу њену пословну способност и да тужени није извршавао уговорне обавезе.

По оцени Врховног суда, о тужиљиној посебној ревизији у овом спору није потребно одлучивати из неког од разлога прописаних чланом 404. став 1. ЗПП.

Тужбени захтев, којим је тражен поништај уговора о доживотном издржавању, заснован је и на разлогу за његову ништавост, као противном члану 174. у вези са чланом 195. Породичног закона о заједничком управљању и располагању заједничком имовином која је стечена у породичној заједници. Ништавост и рушљивост уговора су различити правни институти. Према члану 103. став 1. Закона о облигационим односима, ништав је уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима, ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају прописује што друго. Одредбом члана 111. Закона о облигационим односима прописано је да је уговор рушљив кад га је закључила странка ограничено пословно способна, кад је при његовом закључењу било мана у погледу воље страна, као и кад је то тим законом или посебним прописима одређено. Тужиља не прави разлику између института ништавости и рушљивости уговора, нити разлику са институтом раскида уговора због неизвршења обавезе уговорних страна (члан 124. Закона о облигационим односима), јер захтев за поништај уговора о доживотном издржавању заснива и на разлогу због којег се може тражити његов раскид.

Ревизијски наводи, којима се указује на пропуст нижестепених судова да пуноважност оспореног уговора о доживотном издржавању оцене и са становишта недозвољеног располагања заједничком имовином стеченом у породичној заједници, нису од значаја за дозвољеност и основаност тужиљине посебне ревизије. Према члану 3. став 1. ЗПП, суд одлучује у границама захтева који су постављени у поступку. Зато из тог разлога судови не би могли поништити уговор о доживотном издржавању, нити би могли утврдити његову ништавост, јер би тако одлучивали изван граница постављеног тужбеног захтева - одлучивали о ономе што тужбом није тражено.

Из тих разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужиљина ревизија није дозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП. У тужби је вредност предмета спора одређена износом од 200.000,00 динара и у том износу је утврђена решењем првостепеног суда, донетим и објављеним на рочишту од

27.07.2020. године. Тако одређена и утврђена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, која је по наведеној законској одредби меродавна за дозвољеност ревизије, због чега је на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је захтев туженог за њихову накнаду одбијен и на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић